

I

ASLE OCH ALIDA GICK omkring på Bjørgvins gator, över axeln bar Asle två knyten med allt de ägde och i näven bar han fiollådan med fiolen han hade ärvt efter far Sigvald, och Alida bar på två nätkassar med mat, och nu hade de gått omkring på Bjørgvins gator i flera timmar och försökt få tag på husrum, men det var rent omöjligt att få hyra rum någonstans, nej, sa man, vi har tyvärr inget att hyra ut, nej, sa man, det vi har till uthyrning är redan uthyrt, så sa man och då fick Asle och Alida fortsätta att gå omkring på gatorna och knacka på dörrar och fråga om de inte kunde få hyra ett rum där i huset, men inte i något av husen fanns det rum att få hyra, så vart skulle de då ta vägen, var kunde de då få skydd för kylan och mörkret nu om senhösten, någonstans måste de väl kunna få hyra sig ett rum, och det är ju i alla fall bra att det inte regnar, men snart börjar det väl regna också, och de kunde inte bara fortsätta att gå så, och varför ville ingen hysa dem, kunde det kanske vara för att alla kunde se att Alida snart skulle föda, det kunde ju ske

vilken dag som helst, som hon såg ut, eller var det för att de inte var vigda och därmed inte kunde betraktas som riktiga äkta makar, och som anständigt folk, men kunde då någon se det på dem, nej det gick då inte, eller kanske var det ändå möjligt, för något måste det vara som gjorde att ingen ville ge dem husrum, och det var ju inte för att Asle och Alida inte ville gifta sig som de inte redan hade fått prästhanden på sig, hur skulle de nu ha haft tid och tillfälle till det, inte mer än gott och väl sjutton år gamla var de, så självklart hade de inte det som krävdes för att hålla bröllop, men så snart de hade det skulle de gifta sig på vedertaget vis med präst och kyrkomarskalk och bröllopfest och spelman och allt som hörde till, men tills vidare fick det vara, det fick vara som det var och det var ju egentligen bra som det var, men varför ville ingen hysa dem, vad var felet med dem, kanske kunde det hjälpa om de tänkte att de var vigda och man och hustru, för om de tänkte det blev det säkert svårare för andra att märka på dem att de gick omkring i livet som syndare och nu hade de knackat på så många dörrar och ingen de hade frågat om de kunde ge dem husrum hade velat hysa dem och de kan inte bara fortsätta så, det börjar kvällas, det är senhöst, det är mörkt, det är kallt och snart börjar det väl regna också

Jag är så trött, säger Alida

och de stannar och Asle ser på Alida och han vet inte vad han ska säga till tröst, för de hade redan många gånger tröstat sig med att tala om det barn som skulle

komma, blev det en flicka, eller en pojke, det talade de om, och Alida menade att flickor var lättare att handskas med, och han menade motsatsen, att pojkar var lättast att vara tillsammans med, men blev det pojke, blev det flicka, glada och tacksamma skulle de i alla händelser vara för barnet de inom kort skulle bli föräldrar till, det sa de och tröstade sig med att tänka på barnet som snart skulle födas. Asle och Alida gick där på Bjørgvins gator. Och hittills hade de väl egentligen inte tyckt att det var så tungt, detta att ingen ville hysa dem, till slut ordnade det sig nog, snart var det nog någon som hade ett litet rum att hyra ut, där de kunde bo ett tag, det måste ju ordna sig, för det fanns ju så många hus i Bjørgvin, små hus och stora hus, och inte som i Dylgja, där det bara fanns några gårdar och så några små strandsittarhus, hon, Alida, var dotter till mor Herdis i Branten, sa man, och kom från ett småbruk i Dylgja, där hon var uppvuxen tillsammans med mor Herdis och systemen Oline, sedan far Aslak blev borta och aldrig kom tillbaka då Alida var tre och syster Oline fem år, och inte hade då Alida ens minsta minne av fadern, bara av rösten hans, för fortfarande kunde hon höra rösten hans inom sig, den stora känsla som i rösten hans fanns, det klara skarpa och breda målet, men det var väl också allt hon hade kvar efter far Aslak, för ingenting kunde hon då minnas om hur han såg ut, och ingenting annat mindes hon heller, bara rösten hans när han sjöng, det var allt hon hade kvar av far Aslak. Och han, Asle, var uppvuxen i ett båthus i Dylgja där man hade inrett liksom en liten lya på loftet, där växte han upp tillsammans med mor Silja och far Sigvald, ända tills

far Sigvald en dag då höststormen överraskande kom blev borta på havet, han fiskade utanför öarna västerut i havet och båten sjönk där ute, utanför Storesteinen. Och så var då mor Silja och Asle kvar där i Båthuset. Men inte långt efter att far Sigvald försvann började mor Silja bli dålig, hon blev magrare och magrare, hon blev så tunn att det liksom gick att se igenom hennes ansikte och in på bara benen, hennes stora blå ögon blev liksom större och större och fyllde till slut nästan hela ansiktet, så såg det ut för Asle, och hennes långa bruna hår blev tunnare än tidigare, och glesare, och så, då hon inte steg upp en morgon, fann Asle henne död i sängen. Mor Silja låg där med sina stora blå ögon öppna och såg åt sidan, där far Sigvald skulle ha legat. Hennes långa tunna bruna hår täckte det mesta av hennes ansikte. Mor Silja låg där och var död. Detta var för drygt ett år sedan, då Asle var ungefär sexton år. Och då var det enda han hade i livet sig själv och de få föremålen där i Båthuset, och så fiolen efter far Sigvald. Asle var ensam, alldeles ensam, om det inte hade varit för Alida. Allt han tänkte på då han såg mor Silja ligga där så oändligt död och förlorad, det var Alida. Hennes svarta långa hår, hennes svarta ögon. Allt hos henne. Han hade Alida. Nu var Alida det enda som fanns kvar för honom. Det var det enda han tänkte. Asle förde handen sin mot mor Siljas kalla vita käke och strök henne över kinden. Nu var Alida den enda han hade kvar. Det tänkte han. Och så hade han fiolen. Det tänkte han också. För far Sigvald hade inte bara varit fiskare, han hade också varit en skicklig spelman, och på vartenda bröllop i hela yttre Sygna var

det han som spelade, så var det i många år, och skulle det vara dans, någon sommarkväll, var det far Sigvald som spelade. Han hade ju också en gång i tiden kommit österifrån till Dylgja för att spela vid bröllopet för bonden på Leite, och det var så han och mor Silja hade träffats, hon var piga där och serverade på bröllopet, och far Sigvald spelade. Så träffades far Sigvald och mor Silja. Och mor Silja blev med barn. Och hon födde Asle. Och för att försörja sig och de sina tog far Sigvald hyra hos en fiskare ute på öarna i havet, fiskaren bodde på Storesteinen, och som en del av lönen skulle han och Silja få bo i ett båthus fiskaren ägde där i Dylgja. Så blev far Sigvald också fiskare, bosatt i Båthuset på Dylgja. Så var det. Så gick det. Och nu var både far Sigvald och mor Silja borta. För alltid borta. Och nu gick Asle och Alida omkring där på Bjørgvins gator, och allt de ägde bar Asle i två knyten över axeln, och så hade han fiollådan och fiolen efter far Sigvald med sig. Det var mörkt, och det var kallt. Och nu hade Alida och Asle knackat på många dörrar och frågat om husrum och bara fått till svar att det inte gick, de hade inte något att hyra ut, det rummet de hade att hyra ut var redan uthyrt, nej de hyrde inte ut, det behövdes inte, sådant hade de fått till svar, och Asle och Alida går, de stannar, de ser på ett hus, kanske kan det finnas husrum att hyra där, men skulle de våga knacka också på den dörren, de fick väl bara än en gång nej till svar, säkerligen, men de kunde ju inte bara gå omkring på gatorna så här heller, så de måste väl ta mod till sig och knacka på och fråga om det fanns rum att hyra, naturligtvis, men varken Asle eller

Alida hade någon lust att än en gång tvingas framföra sitt ärende och sedan än en gång få höra att nej, det gick nog inte, det var tillräckligt fullt som det var, något liknande, och kanske gjorde de fel då de tog med sig allt de ägde och seglade in till Bjørgvin, men vad skulle de annars ha gjort, skulle de ha bott kvar där i mor Herdis hus i Branten, trots att hon inte ville ha dem boende där, för hade det funnits någon framtid i det, och hade de bara fått fortsätta att bo i Båthuset så hade de nog blivit kvar där, men en dag såg Asle att någon, ungefär i hans egen ålder, kom seglande mot Båthuset och revade seglen och lade till vid stranden nedanför Båthuset och förtöjde där och så började han gå upp mot Båthuset och efter ett tag hördes knackningar på golvluckan och när Asle hade öppnat och när mannen kommit upp och hade harklat sig färdigt sa han att det var han som nu ägde Båthuset, nu sedan fadern försvunnit på sjön tillsammans med Asles far, och nu behövde han Båthuset själv och då kunde Asle och Alida naturligtvis inte bo där, så de fick packa ihop det som var deras och hitta någon annanstans att bo, så var det, sa han och så gick han och satte sig på sängen bredvid Alida som satt där med sin stora mage och hon reste sig och gick bort till Asle och så lade mannen sig ner på sängen och sträckte ut sig och han sa att han var trött och nu ville han vila lite, sa han och Asle såg på Alida och så gick de fram till luckan och lyfte upp den. Och så gick de nerför trappan och ut och de blev stående där utanför Båthuset. Alida med sin stora tunga mage, och Asle

Nu har vi ingenstans att bo, sa Alida

och Asle svarade inte
Men det är ju hans båthus, så det är väl ingenting att
göra åt det, sa Asle
Vi har ingenstans att bo, sa Alida
Det är ju senhöst, det är mörkt och kallt, och vi måste
ju bo någonstans, sa hon
och så stod de där utan att säga något
Och jag ska ju snart föda, jag kan föda vilken dag
som helst, säger hon
Ja, säger Asle
Och vi har ingenstans att ta vägen, säger hon
och så sätter hon sig ner på bänken vid båthusväggen,
den far Sigvald hade byggt
Jag skulle ha dödat honom, säger Asle
Säg inte så, säger Alida
och så går Asle fram och sätter sig ner bredvid Alida
där på bänken
Jag slår ihjäl honom, säger Asle
Nej nej, säger Alida
Det är bara så, det är vissa som äger, och vissa som
inte äger, säger hon
Och de som äger bestämmer över dem, oss, som inte
äger, säger hon
Det är väl så, säger Asle
Och så måste det vara, säger Alida
Det måste väl det, säger Asle
och Alida och Asle sitter där på bänken utan att säga
något och efter ett tag kommer han som äger Båthuset
ut och han säger att nu får de packa ihop det som är
deras, för nu är det han som bor där i Båthuset, säger

han, och han vill inte ha dem där, i varje fall inte Asle, säger han, men Alida, däremot, hon kan väl alltid få bo där, som hon nu ser ut, säger han, om ett par timmar är han tillbaka och då måste de, i varje fall Asle, vara ute och borta, säger han och så går han ner till båten sin och medan han lossar förtöjningarna säger han att han som hastigast ska bort till handelsmannen och när han kommer hem igen måste Båthuset var tömt och klart, i natt ska han sova där, ja och så kanske Alida då, om hon vill det, säger han och han skjuter ifrån och hissar segel och så glider båten hans norrut längsmed land

Jag kan packa jag, säger Asle

Jag kan hjälpa dig, säger Alida

Nej gå bara hem till Branten du, gå hem till mor Herdis du, säger Asle

I natt får vi väl kanske sova där, säger han

Kanske, säger Alida

och hon reser sig och Asle ser henne gå bortefter stranden, hennes ganska korta ben, den runda höften, hennes långa svarta tjocka hår som böljar neröver ryggen och Asle sitter där och ser efter Alida och hon vänder sig om och ser mot honom och så höjer hon armen och vinkar åt honom och så börjar hon gå uppöver Branten och så går Asle in i Båthuset och han packar allt det som finns där i två knyten och så går han ut och han går bortefter stranden med två knyten över axeln och fiollådan i näven och ute på sjön ser han att han som äger Båthuset kommer seglande i båten sin och Asle går uppöver Branten och allt han äger bär han i två knyten över axeln, bortsett från fiolen och

fiollådan, som han håller i ena handen och då han har hunnit ett stycke ser han Alida komma gående emot honom och hon säger att där hos mor Herdis där kan de inte bo, för mor Herdis hade nog aldrig tyckt om henne, sin egen dotter, särskilt mycket, hon hade nog alltid tyckt mycket bättre om systemen Oline, och aldrig hade hon förstått varför det var så, så hon vill inte gå dit, inte nu, hennes mage har ju blivit så stor och allt, säger hon och Asle säger att det är sent på dagen, och snart blir det mörkt, och om natten är det kallt, nu på senhösten, och det kan gott hända att det börjar regna också, så de får väl foga sig och fråga om de inte kan få bo ett tag där i huset hos mor Herdis i Branten, säger han och Alida säger att om de måste det så får han fråga om det, hon gör det inte, då sover hon hellre var det än må vara, säger hon och Asle säger att måste han fråga så ska han fråga, och då de har kommit fram och in i farstun säger Asle som sanningen är att han som äger Båthuset nu själv vill bo där, så de har ingenstans att ta vägen, men skulle det kunna gå för sig att de en tid fick bo här i huset hos mor Herdis, säger Asle och mor Herdis säger att nåja, är det så det är, ja, i så fall kan hon väl inget annat göra än att låta dem bo där, men bara ett tag, säger hon och så säger hon att de får komma då och så går mor Herdis uppför trappan och så går Asle och Alida efter och så går mor Herdis in i vindsrummet och så säger hon att de kan få bo här ett tag, men inte så länge och så vänder hon sig om och går ner och Asle lägger ifrån sig knytena med allt det de äger på golvet och fiollådan ställer han undan i ett

hörn och Alida säger att mor Herdis nog aldrig har tyckt om henne, aldrig, hon hade aldrig gjort det, och aldrig hade hon riktigt förstått varför hon inte tyckte om henne och mor Herdis tyckte nog inte heller om Asle särskilt mycket, hon tyckte illa om honom, rätt och slätt, om sanningen ska fram, så var det nog och när nu Alida var med barn, och hon och Asle inte var gifta, ja då kunde väl inte mor Herdis ha skammen boende i sitt hus, det var nog det hon tänkte, mor Herdis, även om hon inte sa det, sa Alida, så här, här kunde de bara vara i natt, bara en endaste natt, sa Alida och Asle så att då, ja han visste ingen annan råd än att de när det var så redan i morgon fick ta sig in till Bjørgvin, för där måste det väl finnas husrum åt dem, en gång hade han varit där, i Bjørgvin, sa han, tillsammans med far Sigvald hade Asle varit där, och han mindes så väl hur det var där, gatorna, husen, alla människor, ljuden och lukterna, alla affärer, alla saker i affärerna, alltsammans var så tydligt i hans minne, sa han och när Alida frågade om hur de då skulle ta sig till Bjørgvin, så sa Asle att de fick skaffa sig en båt och sedan segla dit

Skaffa oss en båt, sa Alida

Ja, sa Asle

Vad då för båt, säger Alida

Det ligger en båt förtöjd framför Båthuset, sa Asle

Men den båten, sa Alida

och så såg hon Asle resa sig och gå ut och Alida lade sig ner på sängen där i vindsrummet och så sträckte hon ut sig och hon slöt ögonen och hon är så trött och så trött och så ser hon far Sigvald sitta där med fiolen

sin och han tar fram en flaska och tar sig en ordentlig sup och så ser hon Asle stå där, de svarta ögonen, det svarta håret, och det går en stöt genom henne, för där stod han, där stod ju gossen hennes och så ser hon far Sigvald vinka på Asle och han går bort till fadern och så ser hon Asle sitta där och lägga fiolen under hakan och så börjar han spela och genast rörde sig något i henne och hon lyftes upp och hon steg och steg och i hans spel hörde hon far Aslak sjunga och hon hör sitt eget liv och sin egen framtid och hon vet det hon vet och så är hon där i sin egen framtid och allt är öppet och allt är svårt men sången den finns där och det är väl den sången man kallar kärlek och så är hon bara där i spelet och hon vill inte finnas till någon annanstans och så kommer mor Herdis och hon frågar vad hon har för sig, skulle inte hon för länge sedan ha gått med vatten till korna, skulle hon inte ha skottat snö, vad trodde hon, trodde hon kanske att mor Herdis skulle göra allt, ta hand om hushållet, ta hand om djuren, laga mat, var det inte tillräckligt svårt för dem att få det gjort som skulle göras för att inte hon jämt, ständigt och jämt, skulle smita undan, nej det gick inte, hon måste ta sig samman, hon kunde titta på systemen Oline, på hur hon hjälpte till och alltid gjorde så gott hon kunde, att två systrar kunde vara så olika, både till utseende och annars, att det kunde bli så, men den ena var lik fadern, den andra modern, den ena ljus som modern, den andra mörk som fadern, så var det ju, sådant gick inte att komma ifrån, och aldrig skulle det väl heller bli annorlunda, sa mor Herdis och inte skulle hon väl hjälpa till med något,

inte eftersom modern alltid talade illa om henne och grälade på henne, hon var den onda och systemen Oline var den goda, hon var den svarta och systemen Oline den vita och Alida sträcker på sig där i sängen och hur ska det nu gå med allt, vart ska de ta vägen, hon kan ju föda närsomhelst, det var väl inte det allra bästa stället de hade där i Båthuset, men någonstans att bo det var det och nu skulle de inte ens få lov att vara där och nu hade de väl ingenstans att ta vägen, och pengar, nej de hade ju praktiskt taget ingenting, några sedlar hade hon ju, och några få hade väl Asle, men lite var det, praktiskt taget ingenting, men klara sig skulle de nog, det var hon säker på, de skulle klara sig, men bara Asle nu snart kunde komma tillbaka, för det där med båten, nej det får hon inte tänka på, det fick väl vara som det vara ville och Alida hör mor Herdis säga att hon är lika svart och ful som fadern och lika lat, alltid smiter hon undan, säger mor Herdis, hur ska det då gå för henne, tur är det hursomhelst att det är systemen Oline som ska ta över gården, för det hade inte Alida dugt till, då hade den blivit vanskött, hör hon mor Herdis säga och så hör hon systemen Oline säga att det är bra att det är hon som ska ta över gården, den fina gården de har där i Branten, säger systemen Oline och Alida hör mor Herdis säga att vad ska det då bli av Alida, ja inte vet då hon och Alida säger att hon inte ska oroa sig, hon oroar sig faktiskt inte och så går Alida ut och hon går bort till Kullen där hon och Asle har fått för vana att träffa varandra och när hon nu närmar sig ser hon Asle sitta där och han ser blek och medtagen ut och hon ser att hans svarta

ögon är våta och hon vet att något har hänt och så ser Asle på henne och han säger att mor Silja är död och nu är det bara Alida han har kvar och han lägger sig ner på rygg och Alida går fram och lägger sig bredvid honom och han tar om henne och han håller henne intill sig och så säger han att i dag på morgonen hittade han mor Silja död, hon låg där i sängen och hennes stora blå ögon fyllde hela hennes ansikte, säger han och han håller Alida intill sig, och så försvinner de in i varandra och bara vinden i några träd hörs svagt och de är borta och de skäms och de stillar sig och de pratar och tänker inte längre och så ligger de där på Kullen och de skäms och de sätter sig upp och så sitter de där på Kullen och ser ut mot havet

Tänk att göra något sådant den dagen mor Silja har dött, säger Asle

Ja, säger Alida

och Asle och Alida reser sig och så står de där och ordnar till sina kläder och så står de där och ser ut mot öarna västerut i havet, mot Storesteinen

Du tänker på far Sigvald, säger Alida

Ja, säger Asle

och han höjer sin hand i luften och står där och håller den mot vinden

Men du har mig, säger Alida

Och du har mig, säger Asle

och så börjar Asle vifta med handen sin fram och tillbaka och han liksom vinkar

Du vinkar åt dina föräldrar, säger Alida

Ja, säger Asle

Du märker dem väl du också, säger han
Ja att de är här, säger han
De är här båda två nu, säger han
och så sänker Asle handen och han låter den röra vid
Alida och han smeker henne över kinden och så tar han
hennes hand i sin hand och så står de där på det viset
Men tänk, säger Alida
Ja, säger Asle
Men tänk om, säger Alida
och hon för sin andra hand över magen sin
Ja, tänk, säger Asle
och så ler de mot varandra och så börjar de, hand i
hand, gå nerför Branten och så ser Alida att Asle står
på golvet där i vindsrummet och han är våt i håret och
det finns liksom en smärta i hans ansikte och han ser
trött och medtagen ut
Var har du varit, säger Alida
Ingenstans, säger Asle
Men du är så våt och kall, säger hon
och hon säger att nu måste Asle komma och lägga sig
och han bara står där
Men stå inte där bara, säger hon
och han bara står där, rätt upp och ner
Vad är det, säger hon
och han säger att nu måste de ge sig i väg, båten är klar
Men vill du inte sova lite, säger Alida
Vi borde ge oss i väg, säger han
Bara lite, du måste väl vila dig lite, säger hon
Inte mycket, bara lite, säger hon
Du är trött, säger Asle

Ja, säger Alida
Du sov, säger han
Jag tror det, säger hon
och han står kvar där på golvet, där under det sneda
tak

Men kom då, säger hon
och hon sträcker ut armarna sina mot honom
Vi måste snart ge oss i väg, säger han
Men vart, säger hon
Till Bjørgvin, säger han
Men hur, säger hon
Vi seglar, säger han
Då måste vi ha båt, säger hon
Jag har skaffat båt, säger Asle
Bara vila lite till först, säger hon
Lite då, säger han
Så får kläderna torka lite också, säger han
och Asle klär av sig och slänger kläderna på golvet och
Alida viker filten åt sidan och Asle kommer upp i sängen
till henne och han lägger sig intill henne och hon känner
hur kall och våt han är och hon frågar om det gick bra
och han säger att jo, jo det gjorde det ju och han frågar
om hon har sovit och hon säger att hon tror det och han
säger att nu kan de vila en liten stund och så måste de ta
med sig mat, så mycket de bara kan, och kanske några
sedlar också, om det går att få tag på någonstans, och så
måste de gå i båten och segla i väg innan det blir ljus och
morgon och hon säger att ja, de får göra vad han tycker
är bäst, säger hon och så ligger de där och hon ser Asle
sitta där med fiolen och han står där och lyssnar och hon

hör sången från sitt eget förflutna, och hon hör sången från sin egen framtid, och hon hör far Aslak sjunga, och hon vet att allt är bestämt och så ska det vara och hon lägger handen på sin mage och barnet sparkar till och hon tar Asles hand och lägger den på magen och ungen sparkar en gång till och så hör hon Asle säga att nej, de bör ge sig av nu medan det är mörkt, det är nog det bästa, säger han, och han är så trött, säger han, att om han somnar nu kan han sova djupt och länge, men det kan han ju inte, de måste upp och komma sig i båten, säger Asle och han sätter sig upp i sängen

Kan vi inte bara ligga lite till, säger Alida

Ligg lite till du, säger Asle

och han går ut på golvet och Alida frågar om hon ska tända ljuset och han säger att det behövs inte och han börjar klä på sig och Alida frågar om kläderna hans är torra, nej, säger han, torra är de inte, men inte så våta heller, säger han och han klär på sig och Alida sätter sig upp i sängen

Nu ska vi till Bjørgvin, säger han

Vi ska bo i Bjørgvin, säger Alida

Ja, ja det ska vi, säger Asle

och Alida går ut på golvet och hon tänder ljuset och nu först kan hon se hur upprörd och jagad Asle ser ut och hon börjar klä på sig

Men var ska vi bo, säger hon

Vi måste få tag i husrum någonstans, säger han

Det måste väl gå, säger han

Det finns så många hus i Bjørgvin, det finns så mycket av allt där, det ska nog gå, säger han

Om det inte finns rum åt oss i något av alla husen där
i Bjørgvin, ja då vet inte jag, säger Asle

och han tar bägge knytena och lyfter upp dem på
axeln och han tar fiollådan i näven och Alida tar ljuset
och så öppnar hon dörren och hon går före honom ut
och så går hon sakta, och tyst, nerför trappan och han
går tyst nerför trappan efter henne

Jag tar med lite mat, säger Alida

Det blir bra, säger Asle

Jag väntar ute på tunet, jag, säger han

och Asle går ut i farstun och Alida går in i skafferiet
och hon tar fram två nätkassar och hon stoppar ner
spickemat och flatbröd och smör i kassarna och hon
går ut i farstun och hon öppnar dörren och hon ser
Asle stå därute på tunet och hon räcker fram kassarna
åt honom och han kommer och tar emot

Men vad ska din mor säga, säger han

Hon får säga vad hon vill, säger Alida

Ja men, säger han

och Alida går in i farstun igen och in i köket och
visst vet hon väl var modern har sina sedlar gömda,
det är överst i skåpet, i ett skrin där, och Alida hittar
en pall och hon ställer den intill skåpet och så kliver
hon upp på pallen och hon öppnar skåpet och där,
där bakom får hon tag i skrinet och hon lyckas lirka
fram det och hon öppnar skrinet och hon får tag i
de sedlar som finns där och hon skjuter in skrinet i
skåpet igen och hon stänger dörren till skåpet och så
står hon där på pallen med sedlarna i handen och så
öppnas dörren till rummet och hon ser mor Herdis

ansikte i skenet från ljuset modern håller framför sig
Vad gör du där, säger mor Herdis
och Alida står där och så kliver hon ner från pallen
Vad är det du har där i handen, säger mor Herdis
Nej du, säger hon
Nej du är otrolig, säger hon
Har det gått så långt med dig, du stjal, säger hon
Jag ska ge dig, jag, säger hon
Du stjal från din egen mor, säger hon
Att det är möjligt, säger hon
Du blev precis som far din, du, säger hon
Pack som han, säger hon
Och ett luder det är du, säger hon
Se på dig, säger hon
Ge mig sedlarna, säger hon
Ge mig sedlarna meddetsamma, säger hon
Du din hora, säger mor Herdis
och så tar hon tag i Alidas hand
Släpp mig, säger Alida
Släpp, säger mor Herdis
Släpp mig, din hora, säger hon
Aldrig att jag släpper, säger Alida
Stjäl från sin egen mor, säger mor Herdis
och Alida slår till mor Herdis med sin fria hand
Du slår din egen mor, säger mor Herdis
Nej du är värre än far din, säger hon
Ingen får slå mig, säger hon
och mor Herdis tar tag i Alidas hår och drar till och
Alida skriker till och också hon tar tag i mor Herdis
hår och drar till och så står Asle där och han tar tag i

mor Herdis hand och lossar greppet och så står han där
och håller fast henne

Gå du, säger Asle

Jag ska gå ut, säger Alida

Ja gå, säger han

Ta med dig sedlarna och gå ut på tunet och vänta där,
säger Asle

och Alida håller hårt i sedlarna och går ut på tunet
och hon ställer sig bredvid knytena och kassarna och
det är kallt och stjärnor kan skönjas, och månen lyser
och hon hör ingenting och så ser hon Asle komma ut
från huset och han kommer fram till henne och hon
räcker honom sedlarna och han tar emot och viker ihop
dem och så stoppar han ner sedlarna i en ficka och så
tar Alida en nätkasse i varje hand och Asle lyfter upp
knytena med det de äger över axeln och han tar fiol-
lådan i näven och så säger han att nu får de komma i väg
och så börjar de gå nerför Branten och ingen av dem
säger något och det är en klar natt med lysande stjärnor
och skinande måne och de går nerför Branten och där
nere är Båthuset och där ligger båten förtöjd

Kan vi bara ta båten, säger Alida

Det kan vi, säger Asle

Men, säger Alida

Vi kan lugnt ta båten, säger Asle

Vi kan ta båten, och vi kan segla till Bjørgvin, säger
han

Du behöver inte vara rädd, säger han

och Alida och Asle går ner till båten och han drar
in den till land och får knytena och nätkassarna och

fiollådan ombord, och Alida stiger ombord, och så lossar Asle förtöjningarna och så ror han båten ett stycke utåt och han säger att vädret är fint, månen skiner, stjärnorna lyser klara, det är kallt och klart, och det är en bra vind för lugn seglats söderut, säger han, så nu kunde de segla till Bjørgvin och det lätt, säger han och Alida vill inte fråga om han vet var han ska segla och Asle säger att han minns tydligt den gången far Sigvald och han seglade till Bjørgvin, han vet nog ungefär var han ska segla, säger han och Alida sitter där på toften och hon ser Asle dra in årorna och hissa segel och så ser hon honom sätta sig vid rodret och så glider båten ut och bort från Dylgja och Alida vänder sig om och hon ser, så ljus är denna natt om senhösten, huset där i Branten, och huset där ser kusligt ut, och hon ser Kullen där hon och Asle fick för vana att träffas, och där hon blev med barn, där barnet hon snart ska föda blev till, det är hennes plats, det är där hon hör hemma och Alida ser Båthuset där hon och Asle bodde i några månader och så glider båten runt näset och så ser hon fjäll och holmar och skär och båten glider sakta framåt

Lägg dig och sov du bara, säger Asle

Kan jag det, säger Alida

Javisst, säger Asle

Du får svepa in dig väl i filtarna och så lägga dig i fören, säger han

och Alida öppnar det ena knytet och tar ut alla de fyra filtar de har och så bäddar hon åt sig där i fören och sveper in sig väl och så ligger hon där och hör sjön